

си, за провождане време, съм ся упражнявалъ въ ржководѣліе-то; вчера и това щехъ да опытамъ; щехъ да издѣлямъ дѣтинскы нѣкои играчки и да ги изнеса и продамъ на пазаръ, но, за злѣ честь, прѣди двѣ недѣлы паднахъ и си изкълчихъ ржкѣ-тъ, коя-то ми е още слаба, та немогѣ да работѣ.

Маріа. Негрыжай ся, най-сетнѣ и наша-та злочестина ще има край, нема се така да остане.

Стеф. Азъ ти казвамъ Маріе, че ржка-та ми е много слаба.

Маріа. Утѣши ся като знаешъ че ный невинно страдаме тая сиромашія.

Стеф. Съ това ся най-повече тѣшѣ.

Маріа. Утѣши ся, Стефане, и знай че кога-то е чиста съвѣсть-та, гладъ-тъ не грызе; човѣкъ може да ся отчае само тогава, кога-то е сгрѣшилъ нѣщо: утѣшеніе-то е сладко само въ праведны-тъ хора, и надѣжда-та е другаръ на невинность-тъ.

Стеф. Надѣжда? на що и на какво? упование?
— Кому?

Маріа. На бога и на хора-та.

Стеф. На хора-та? ха! ха! ха! — да си была ты свидѣтель тая заранъ — ты бы видѣла —

Маріа. Що друго? ты си ся тѣжилъ за нуждѣ-тъ си. —

Стеф. (горделиво) тѣжилъ ли съмъ ся? Да пази Господъ!

Маріа. Еми, безъ да ся тѣжишь, какъ быхѣ могли да тя разберѣтъ хора-та!

Стеф. Това е това. — Хора-та сѣ такива. Кой-то ся непокаже прѣдъ тѣхъ съ дървенъ кракъ и съ дриnavы дрѣхы; кой-то неможе нависоко да выка: „СИРОМАХЪ СЪМЪ, МОЛѢ ЗА МИЛОСТИНѢ“ тѣ